

KIỆP NGƯỜI GIỮA LÒNG PHỐ THỊ

Có kẻ chỉ dám làm mấy nghề để muôn đời trôi theo gió, có người muốn làm đá mong kháng lại sự an bài...họ là những người chưa bao giờ bỏ cuộc trên hành trình sống và theo đuổi hạnh phúc của riêng mình.

Ảnh: sưu tầm

Giữa nhịp sống thành thị tấp nập, từng góc phố, con hẻm khiến ta choáng váng vì lạc lõng. Con người nơi thành phố ấy đang gánh trên vai là bao nỗi lo toan cho cuộc sống mà đôi khi đánh mất đi bản thể của chính mình, mất đi ý nghĩa được là mình. Năm tháng ấy, tôi tìm được chốn bình yên, nơi mang nặng sự quen thuộc giản dị chất chứa trong ấy là tấm lòng san sẻ, tương thân tương ái của những trái tim kết nối...

Thành phố khi đêm xuống khoác lên mình một vẻ ngoài khác, nhấp nháy ánh đèn, tiếng còi xe thưa thớt, và những con người lặng lẽ mưu sinh. Ở một góc nhỏ nơi chân cầu Bảy Nhạo, giữa lề đường bụi bặm và ánh đèn vàng úa, bà lão bắt đầu dọn hàng như mọi ngày.

Bà Mai hơn 70 tuổi với tên gọi thân thương mọi người gọi là bà Ba. Hơn 20 năm cùng chiếc xe đạp cà tàng cột đầy bịch ni lông, một thùng xốp cũ chứa đầy những chai nước sâm, nước chanh và vài xấp vé số. Đã 20 năm lặng lẽ khiến người qua lại nơi ấy sớm coi bà như một sự quen thuộc thân thương. Khi nhỏ được mẹ dắt đi bộ trên cầu, mỗi lần đi qua ấy mẹ tôi tạm dừng chân mua giúp bà vài chai nước và gửi những lời hỏi han. Sau này lớn lên, bóng dáng bà lão gầy gò với mái tóc bạc ấy vẫn ở đó, tôi lại được đôi dịp chứng kiến có ông xe ôm già mỗi tối đều đến mua một chai nước chanh rồi ngồi cạnh nói chuyện, có em học sinh đi học thêm về với chút quà vặt gửi tặng đầy trầu mền hay những chiếc xe máy dầu hối hả trên đường về nhà bất chợt ghé thăm gian hàng nước ủng hộ. Có lẽ những tình cảm vụn vặt ấy khiến bà thấy mình còn có chỗ đứng giữa thành phố rộng lớn. Cũng có những hôm trời đổ mưa bất chợt, bà co ro bên chiếc xe đạp cũ kĩ. Áo mưa rách, bàn tay run run bọc các chai nước lại bằng túi nilon. Bên cạnh, tấm bảng viết tay “Vé số 10k - Chanh sả 6k - Sâm lạnh mát gan” bị nước mưa làm nhòe nét chữ, nhưng bà vẫn ngồi đó, kiên trì chờ khách, kiên trì vì cuộc sống mưu sinh.

Bà đơn độc một mình ở một căn nhà trọ, không người thân, không giấy tờ. Cuộc sống của bà Ba là chuỗi ngày lặp đi lặp lại, dọn hàng, bán hàng, đạp xe về phòng trọ cũ kĩ cuối con hẻm nhỏ, rồi sáng sớm lại chuẩn bị tiếp. Không ai để ý một bà lão ngồi giữa phố đêm, nhưng bà vẫn kiên cường, như một ngọn đèn leo lét nhưng chưa bao giờ chịu tắt. Khi được các anh chị đoàn viên trong khu phố hỏi han về ước muốn, bà chỉ lặng lẽ cười rồi đáp: “ước gì chú! Tui có thiếu gì đâu, ráng bán có cơm ăn là được rồi. Chỉ mong là đừng bệnh...”. Nỗi sợ ấy đến với người già như một lẽ đương nhiên, nhưng với một bà lão không gia đình, ngày ngày phải tích góp tiền qua những chai nước và xấp vé số để mưu sinh đó chính là một thử thách lớn. Bởi lẽ đó, mỗi lần mua

nước cả tôi và những người khác đều trả dư tiền với hi vọng giúp đỡ một phần cho cuộc sống bà bớt đi nỗi lo toan và thiếu thốn.

Có lẽ nơi thành phố với sự ồn ào ta đã không ít lần đơn độc, nhưng đôi khi những điều bình dị từ lòng nhân ái, những ý chí kiên cường chưa bao giờ bỏ cuộc lại là vùng kí ức với bao yên bình đủ để lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn lạc lõng. Đối với bà Ba, mỗi chai nước là một hy vọng, mỗi tờ vé số là một niềm tin. Còn đối với tôi, lòng quan tâm san sẻ là sự chấp cánh tốt đẹp nhất cho cuộc đời mỗi con người.

Nhờ cuộc đời có những con người không bao giờ bỏ cuộc, những con người vì ngọn lửa trong trái tim mà trao đi yêu thương, một cuộc đời như vậy thật đáng để ta được sống là chính mình, sống một cuộc đời đầy nhân văn và ý nghĩa.

Cầu mong Sài Gòn dịu dàng hơn với bà như chính bà đã dịu dàng, lặng lẽ đi vào kí ức của cuộc đời mọi người.

Ảnh: sưu tầm

(Đặng Thị Thu – Lớp 10A13 sưu tầm)